

POM

PIET PIENTER EN BERT BIBBER

INTEGRAAL 6

MĀTSUŌKĀ

© 2021 Matsuoka/Standaard Uitgeverij
Franklin Rooseveltplaats 12, 2060 Antwerpen

Lay-out: Leuk Ontwerp!

Voor meer info:
www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Alle rechten van reproductie, vertaling en aanpassing
zijn uitdrukkelijk voorbehouden voor alle landen.

D/2021/0034/101
ISBN 978 90 02 27097 0

Over plaatjes tekenen en bomen zagen

‘De kleinkinderen noemden hem Pompa, en op bezoek gaan was altijd een belevenis, altijd wel spannend, want ook de kleinkinderen ervoeren al vroeg dat ze voor Pompa de gebruiksaanwijzing moesten kennen. Of ze hadden een fijne tijd samen, of het was binnen en zo rap mogelijk terug buiten, afhankelijk van zijn humeur.’ Zoals zijn kleinkinderen beseften ook Jozef Van Hoves eigen kinderen reeds heel jong dat ze geen gewone vader hadden. Het vervolg van het gesprek met Rose-Marie (°1949) en Greet (°1951) over hun vader Pom.

De held van de nonnen

Was Pom een aanwezige vader?

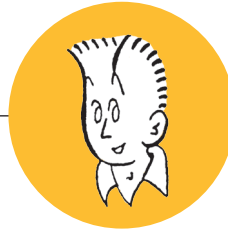
Greet: ‘Logisch, omdat hij thuis werkte, maar ik denk dat wij als kinderen eerder op zijn zenuwen werkten. Het was ons mama die het gezin droeg, en ze probeerde voor zowel haar man als haar kinderen de kerk in het midden te houden. Hij tekende bijvoorbeeld ons rapport, maar daar hield het op. Mama overhoorde onze lessen, bijna in het geheim, want voor hem moesten we absoluut geen lessen leren. “Je zit genoeg uren op de schoolbanken, daar moeten ze je maar alles leren”, was zijn mening. Maar als iets hem niet zinde vanuit de school, dan was hij weer wel de “overaanwezige” vader die de directie op zijn “Poms” ging vertellen hoe ze dan wel met zijn kinderen dienden om te gaan. Wat uiteraard niet altijd goed uitdraaide voor de kinderen. Zo herinner ik me nog dat hij eens tijdens een proclamatie woedend de school verliet, omdat ik niet de eerste van de klas was. Een klasgenootje is nooit vergeten dat hij eens in zijn witte stofjas de klas binnenstormde, met zijn vuist op de tafel sloeg en ambras begon te maken met de juffrouw, omdat ze mij gestraft had. Dat beeld is haar na al die jaren bijgebleven.’

Rose-Marie: ‘Als ze aan zijn kinderen kwamen, werd hij furieus. Hij ging dan in de klas tamtam

maken. Zo heeft hij mij op een zaterdagmiddag eens uit de klas gehaald toen heel de klas gestraft was en we normaal tot vier uur moesten nablijven. Aan de andere kant was hij dan weer de held van de nonnen, want hij ging op elke Vlaamse kermis of schoolfeest muziek spelen met zijn geluidsinstallatie, en hij maakte filmpjes van de festiviteiten met zijn 8 mm-camera. Dat was dan weer plezant en zo werden wij zelf precies wat opgewaardeerd door de nonnen totdat hij een beetje later opnieuw ambras met hen had. Dat maakte hem tegelijkertijd zowel geliefd als gevreesd.’

Rose-Marie Van Hove, Jozef Van Hove, Maria Van Sintjan en de pasgeboren Greet Van Hove.

De Vlaamse auteur Diane Broeckhoven, jullie buurmeisje in Boechout, schreef in haar boek *Wat voorafging*: 'Mij leek het wel wat, om je boterham te verdienen met mannekes tekenen en verhalen verzinnen. Maar als Pom buiten gehoorsafstand was, kwamen mijn ouders er altijd op terug dat het toch maar raar was: een volwassen vent die de hele dag plaatjes zit te tekenen terwijl normale vaders gewoon naar hun werk gaan.' Hadden jullie door dat jullie vader een bijzonder beroep had?

Greet: 'Wanneer je van in de wieg vertrouwd bent met die situatie, dan is dat je natuurlijke habitat, je wereldje is te beperkt om dat bijzondere te beseffen. Pas later drong het beetje bij beetje door dat het er in andere huisgezinnen anders aan toe ging.'

Rose-Marie: 'Hij deed wel alles zelf. De verhalen verzinnen, uitschetsen en in inkt zetten, hij had geen studiomedewerkers. Onder druk van de uitgeverij moest hij zijn boeken laten inkleuren. Ze kozen voor hardere kleuren, maar dat zag hij niet zitten. Het moesten zachte tinten worden, maar ook daar was hij uiteindelijk niet tevreden mee. Toen Hannelore Vantieghem, een flamboyante dame die ook De Rode Ridder en Urbanus inkleurde, bij hem aan kwam kloppen, was ze nogal fel geschminkt. Toen moet ons vader tegen haar gezegd hebben: "Amai, als ge op die manier gaat inkleuren, dan moet ge al niet beginnen".'

Bert Bibber is de grappigste

Lazen jullie zijn strips? Hadden jullie favoriete albums?

Greet: 'Uiteraard lazen we zijn strips, zelfs nog voor we konden lezen (lacht). Aanvankelijk waren het voor ons spannende verhaaltjes en grappige prentjes, maar gaandeweg groeide een breder begrip en kwam de humor in tal van facetten ook voor ons tot leven. Ik vond *De Diamantmijnen van Koningin Salami* een echte topper. *Het Raadsel van de Schimmenburcht* kwam vlak daarna. Lekker griezelen... Ik denk dat ik, als kind, Bert Bibber de grappigste vond.'

Rose-Marie: 'We konden niet wachten tot er een album uitkwam. Als kind vonden we ze leuk, en zelfs nu kunnen we er nog altijd van genieten. Die humor, die herkenbare situaties... Vader kon heel sarcastisch zijn. In een van zijn boeken, *Marie Huana*, wordt de premier gekidnapt. Wanneer er dan losgeld gevraagd wordt, zeggen zijn mederegeringsleden: "Oh neen, laat hem maar zitten." Een typisch voorbeeld van zijn humor.'

Werd er thuis over zijn werk gesproken?

Rose-Marie: 'Natuurlijk werd er over zijn werk gesproken. Niet direct over de strip zelf, maar eerder over de problematiek die er mee gepaard ging, zoals werkdruk, deadlines (dode lijnen in Pom-jargon). Maar die gesprekken gingen over onze hoofden heen.'

Herkennen jullie veel van zijn eigen persoonlijkheid in de karakters?

Greet: 'Uiteraard. Je vindt alle aspecten van zijn persoonlijkheid terug in zijn personages, zowel zijn hoog IQ als zijn laag EQ. Zijn bezadigde kant en zijn opvliegend karakter en onredelijkheid, zijn charmante en sympathieke kant of zijn hartvreterskantje. Hij portretteerde eigenlijk constant zichzelf. Wie ons vader alleen maar beschrijft als warm en beminnelijk, kent ons vader niet echt, terwijl hij dat uiteraard ook wel echt was en vooral wilde zijn, ook op momenten dat het niet zo was. Maar als het goed met hem ging, dan was hij zoals in zijn strips: ad rem en grappig.'

Pom als vat vol tegenstrijdigheden.

Greet: 'Inderdaad. Hij kon uiterst charmant en sympathiek zijn, vooral wanneer hij interessante mensen ontmoette. Hij maakte dan ook snel vrienden, maar vaak bleven die vriendschappen niet lang duren, hij was té uitgesproken in zijn doen en laten zodat veel mensen, of vaak hijzelf, na een tijdje afstand namen. Hij stak zijn ongezouten meningen ook niet onder stoelen of banken, waardoor hij regelmatig kwetsend overkwam. Vriendschappen die wat langer meegingen, werden ook creatief uitgebouwd. Zo stuurde ons gezin geen gewone brief naar vrienden aan

Pom aan een zeldzaam opgeruimd bureau.

zee, maar een hele band vol ingesproken boodschappen van elk gezinslid, waartussen telkens een lied van Willy Derby, Kees Pruis of een Duitse mars werd ingelast. Ook door het hele gezin gezongen en door hem op de gitaar begeleide liedjes werden tussen de gesprekken opgenomen.'

'Terwijl heel de buitenwereld hem blijkbaar weinig kon schelen, bleek hij bij momenten toch ook weer uiterst betrokken te kunnen zijn. Zo schuwde hij geld noch middelen om het voor de terminale man van zijn schoonzus (de zus van mama) nog enigszins leefbaar te maken. Mensen die, door de jaren heen, dit gevoelige kantje ontdekten, hebben daar vaak hun voordeel mee gedaan. Hoewel hij zich even vaak bedrogen voelde, bleef naïviteit op dat gebied een vast gegeven tot aan zijn dood. Velen hebben er misbruik van gemaakt.'

Een gehoorapparaat van blik

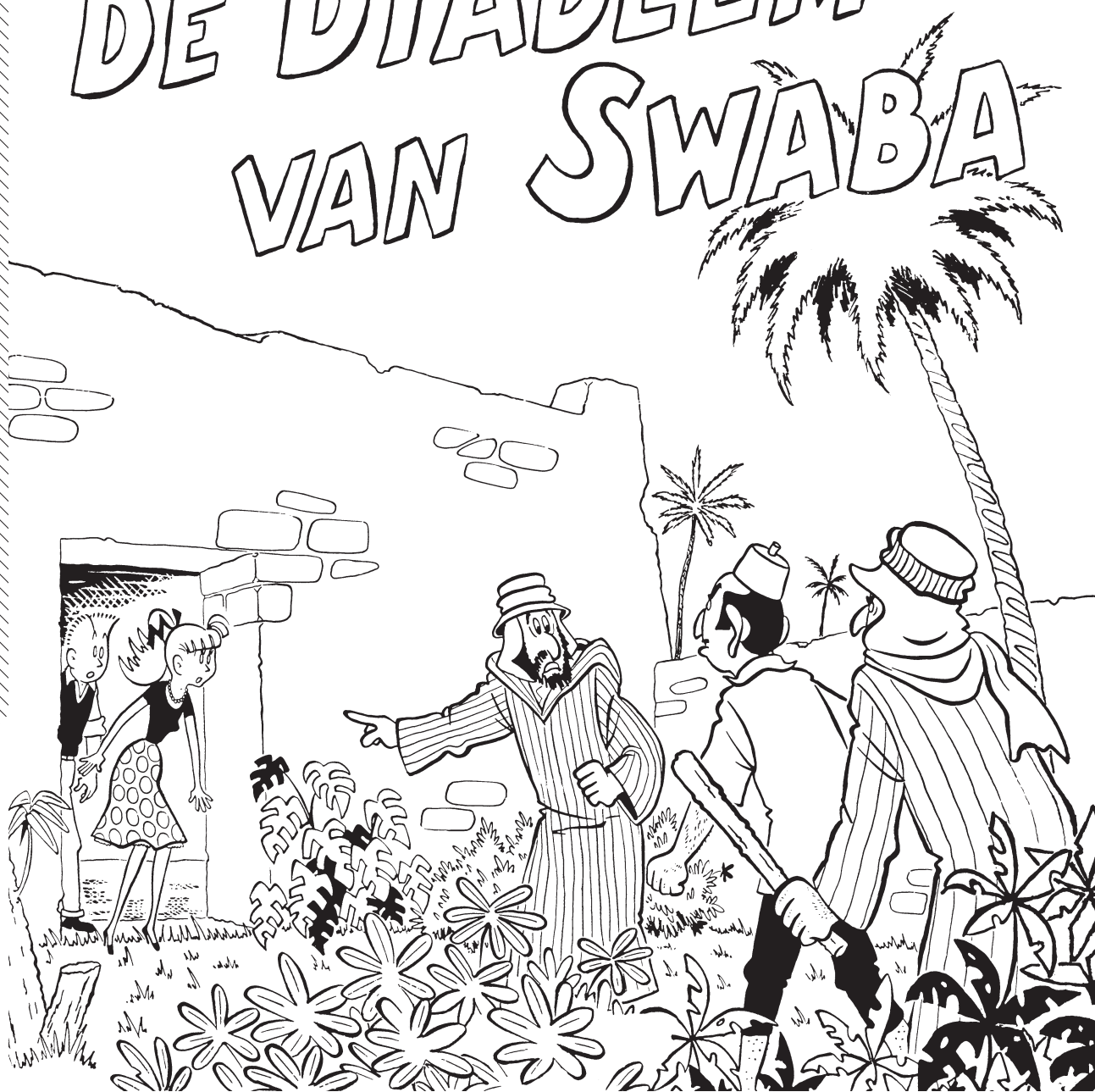
In zijn bio in de eerste integrale lees ik dat hij niet alleen in zijn strips creatief was, hij had zelf een hoog Kumulus-gehalte.

Greet: 'Hij bleef heel ingenieur. Toen wij nog kin-

deren waren, had hij al wonderlijke dingen voor ons gemaakt, zoals een avontuurlijke roetsjbaan in de tuin of een magische schemerlamp. Hij was heel handig, zeker op elektronisch gebied. Vaak bracht hijzelf aan aangekochte spullen die niet voldeden verbeteringen aan. Hij zorgde bijvoorbeeld voor een upgrade van zijn sterrenkijker, waarop hij nog een bijkomend attribuut monteerde. Bij wijze van test bevestigde hij dan een eind weg in zijn tuin een krant aan een boom. Pas als die krant goed leesbaar was door de gemonteerde lens, was hij tevreden.'

'Toen zijn eerste vals gebit hem irriteerde, bewerkte hij het met zijn slijpmachientje tot het wél paste. Toen hij minder goed begon te horen, maakte hij zelf een volgens hem perfect werkend gehoorapparaat nadat hij bij een gerenommeerd hoorcentrum een apparaat kreeg aangemeten dat volgens hem "rommel" was. Zijn eigen toestel bestond uit blikjes van tv-worstjes met luidsprekers erin en op zijn borst een microfoon. Die werden dan met een band vastgehouden op zijn schouders. Hoewel het toestel naar eigen zeggen perfect functioneerde, was het omwille van de onpraktische kant geen lang leven beschoren.'

DE DIADEEM VAN SWABA

De Diadeem van Swaba

'Gedaan met uitvindingen! Uit!!! Schluss!!!' Kumulus begint te beseffen dat zijn uitvindingen niet altijd een zegen voor de mensheid zijn. Daarom besluit hij een carrièreswitch te maken en wordt hij tuinier. Een andere professor moet dan maar het avontuur in gang trappen: de oudheidkundige, professor Snuffel, die we nog kennen van *De Inca-schat der Cordillera*, *De Diamantmijnen van Koningin Salami* en *De Vloek van Toetan Kanon*. En wat voor een avontuur! Al heeft Bert Bibber er duidelijk geen zin in.

Eerst ontdekt Snuffel een legendarische diadeem in de ruïnes van het paleis van de koningin van Swaba in Arabarabië. Vervolgens moet die diadeem uit handen van gevaarlijke gangsters gehouden worden en uiteindelijk is het toch een uitvinding van Kumulus die onze vrienden zal moeten redden.

En slechts een 'lelijke valsighaard' zal in de koningin van Swaba niet de filmactrice Gina Lollobrigida herkennen, in haar glansrol als 'The Queen of Sheba' in de Technicolor-film *Solomon and Sheba* (1959).

Voorpublicatie Gazet van Antwerpen
2 september 1963 tot en met 18 januari 1964

Eerste album-uitgave
uitgeverij De Vlijt
1964

Heruitgave
Standaard Uitgeverij
1998

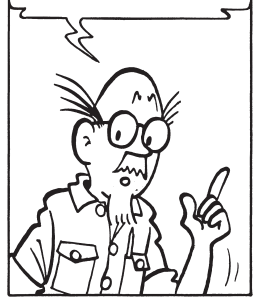
PROFESSOR EUSEBIUS SNUFFEL IN ARABARABIË...

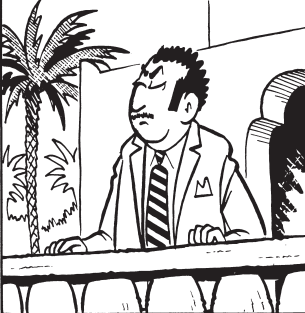
... ZOEKT NAAR DE RESTEN VAN HET PALEIS VAN DE KONINGIN VAN SWABA... Dit prachtige paleis werd voor vele honderden jaren door 'n aardbeving verwoest en...

... de puinen zijn in de loop der tijden geheel onder het woestijnzand verdwenen...

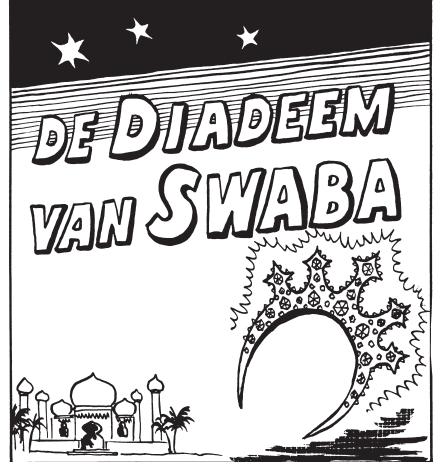
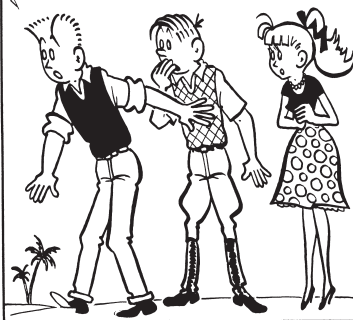
OMAR PACHA AHMA GOEVERNEUR VAN DE STREEK HEEFT TOELATING TOT DE OPGRAVINGEN VERLEEND...

OMAR PACHA AHMA IS STEENRIJK! GROOT-GROND-BEZITTER EN EIGENAAR VAN DE "O.P.A.-OIL-COMPANY,"...

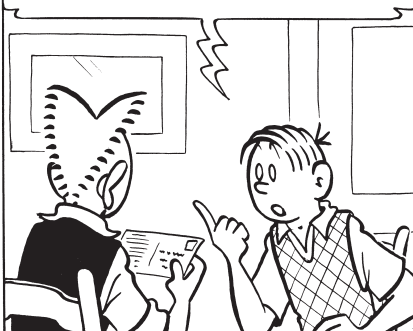
'N NIEUW AVONTUUR MET PIET PIENTER BERT BIBBER EN SUSAN

OP 'N MORGEN... Hehe... 'n kaartje van professor Snuffel!... Uit Arabarabië nog wel!... Welwel... is die ouwe baas er opnieuw uitgetrokken?...

Dat hij maar uitkijkt... of hij komt weer met zo'n geheimzinnige kwaal naar huis!... Denk aan de vloek van Toetan Kanon!...

O nee! Hij schrijft dat er ditmaal geen enkel gevaar mee gemoëid is!

MAAR ... DE GOEIE OUWE EUSEBIUS SNUFFEL VERGIST ZICH...

ER DREIGT WEL DEGELIJK GEVAAR!

Professor! Daar komt de goeverneur!

Gegroet professor! Hoe staan de zaken?

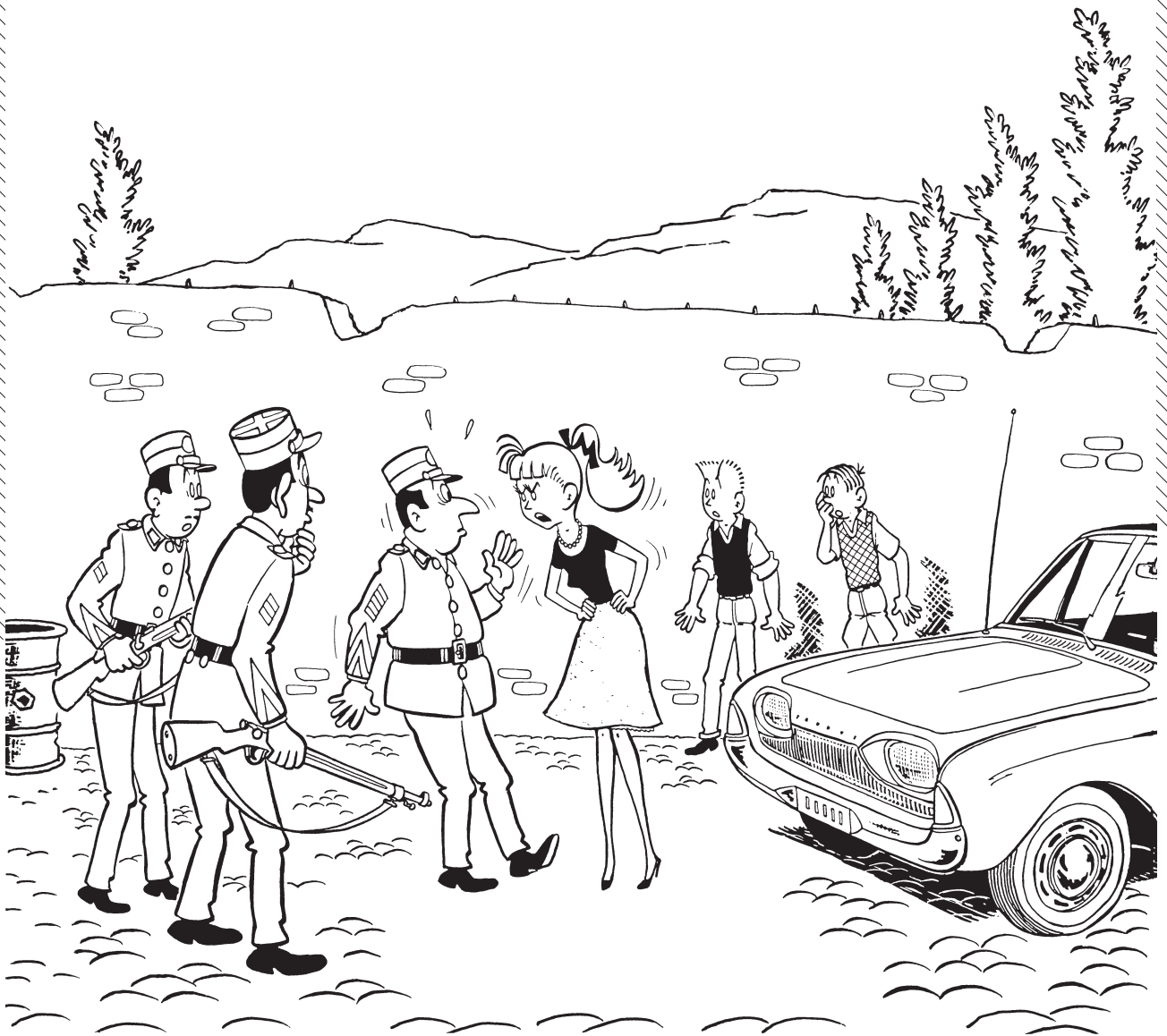
We vorderen goed Excellentie! Dank zij de arbeidskrachten die U mij ter beschikking hebt gesteld!

Och... gaarne gedaan!... Uw werk heeft mijn volle belangstelling! Ook IK verzamel waardevolle oudheidkundige Zo?... Dat voorwerpen!... was me niet bekend!

BULDERLACHGAS

Bulderlachgas

Professor Kumulus werd al enkele malen gekidnapt omwille van zijn uitvindingen, maar in dit verhaal wordt hij ontvoerd omwille van een ontdekking die hij niet deed. Toch begint het avontuur hilarisch, want Kumulus heeft in plaats van sproeistof voor zijn planten een lachgas gefabriceerd. Gekker moet het niet worden. En toch wordt het dat, want niet één, maar drie veiligheidsdiensten bekommeren zich om de uitvinding van een zekere professor Ravioli: een levensgevaarlijk gifgas. De veiligheidsdiensten vergissen zich echter van gas én professor. Zo zullen onze vrienden niet lang van hun vakantie in het idyllische badplaatsje Tarinto in Makaronia kunnen genieten, want ze worden om de haverklap gevangengenomen. Het betere ontsnapings- en reddingswerk dringt zich derhalve op.

Susan is ondertussen, tot grote wrevel van Piet Pienter, aan een zeer doortastende antitabakscampagne begonnen. En Pom? Die heeft zichzelf in een cameorolletje getekend.

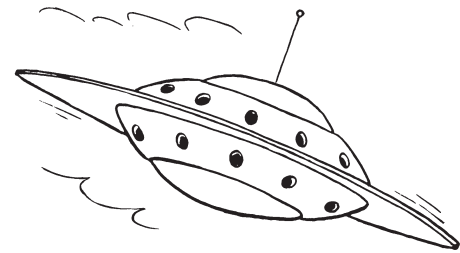
Voorpublicatie Gazet van Antwerpen
2 december 1964 tot en met 5 april 1965

Eerste album-uitgave
uitgeverij De Vlijt
1965

Heruitgave
Standaard Uitgeverij
1998

INVASIE UIT HET HEELAL

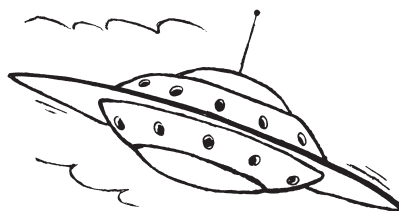
Invasie uit het Heelal

In volle Koude Oorlog waren het niet alleen de Russen die voor de Westerse bevolking een bedreiging vormden. Het echte gevaar kwam vanuit de ruimte: aliens!

In het Kempische dorpje Pulderwezel landt een vliegende schotel en de plaatselijke bevolking wordt gehypnotiseerd. Zijn de Kempen de eerste stap in de verovering van de aarde door ruimtewezens? Gelukkig zijn Susan, Piet en Bert in Pulderwezel op vakantie en wil professor Kumulus een handje helpen. Tot Bert Bibber eveneens onder hypnose komt en Susan wel heel doorslaande argumenten moet gebruiken.

Kan de professor zijn antihypnosserum op tijd klaarkrijgen? En vooral... Is er zelfrijzend bakmeel en pruimengelei in huis?

Maar één iemand maakt zich in de stille Kempen klaarblijkelijk niet de minste zorgen: Pom. Hij is dan ook de enige waarmee de aliens op gelijke voet kunnen communiceren, want ook zij 'hebben 'n hekel aan opdringerige journalisten'.

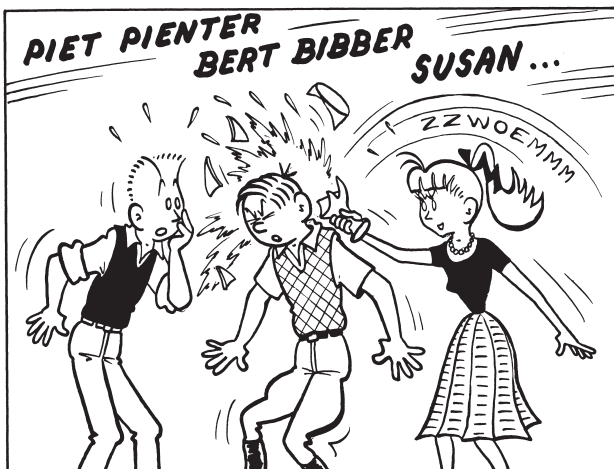
Voorpublicatie Gazet van Antwerpen
7 april 1965 tot en met 5 augustus 1965

Eerste album-uitgave
uitgeverij De Vlijt
1965

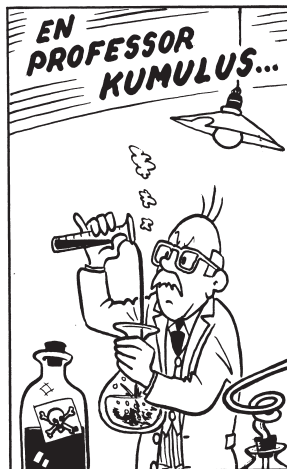
Heruitgave
Standaard Uitgeverij
1998

VER, VER WEG IN DE RUIMTE VAN HET HEELAL
BEWEEGT ZICH EEN DING IN DE RICHTING
VAN DE AARDE...

PIET PIENTER
BERT BIBBER
SUSAN ...

EN
PROFESSOR
KUMULUS...

IN
EEN WAARACHTIG
AVONTUUR:

**INVASIE
UIT HET
HEELAL!**

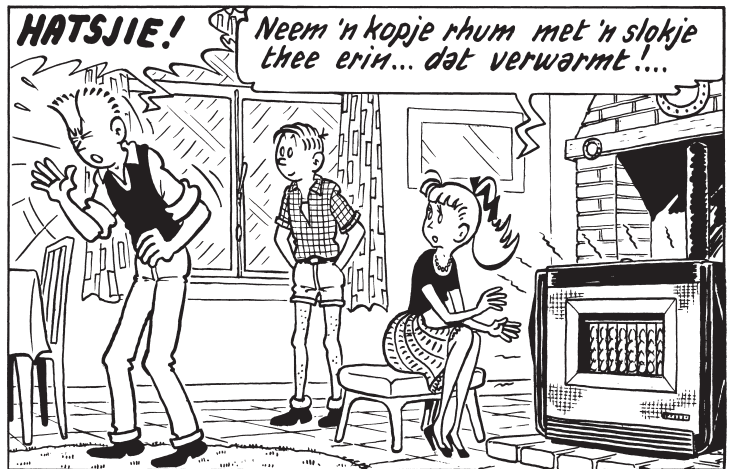

HET SPREEKWOORD
INDACHTIG: "GEEN
RIJKER KROON DAN
EIGEN SCHOON"
HEBBEN PIET,
BERT EN SUSAN
VOOR DE ZOMER-
MAANDEN 'N VILLA
GEHUURD NABIJ
PULDERWEZEL, IN
HET HARTJE VAN
DE KEMPEN...

Wat 'n weer is het weer!
Gelukkig is deze dag weer
bijna voorbij!

Och...
morgen is het weer
schoon weer!...

HATSJIE!

Neem 'n kopje rhum met 'n slokje
thee erin... dat verwarmt!...

Bedtijd jongens!...
Ik kruip lekker warm
onder de dekens!
Goedenacht!...

TERWIJL DE
REGEN ONVER-
POOSD NEERRUIST
OP HET SLAPENDE
PULDERWEZEL...

... IS DE HEMEL
BOVEN HET
OBSERVATORIUM
OP DE MOUNT
PAMOLAR (Amerika)
BUITENGEWOON
HELDER ...

?!? Zie ik goed? ... Nee... ik vergis
me niet!... **IK HEB EEN
NIEUWE STER
ONTDEKT!**

DE TIJDMACHINE

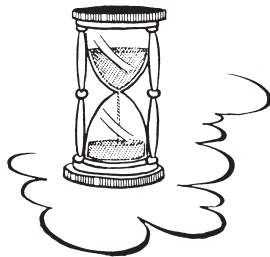

De Tijdmachine

Het was onvermijdelijk... Ook professor Kumulus heeft, net zoals Barabas, een teletijdmachine uitgevonden. En *noblesse oblige*, de machine van Kumulus is compacter en werkt in twee richtingen. Je moet wel eerst de handleiding kennen, maar daarvoor is Bert Bibber te gehaast. Hij flitst doorheen de tijdsdimensie en raakt verdwaald in het verleden. Hij belandt in het Stenen Tijdperk. Vervolgens komt hij in 1302 terecht, waar hij Jan Breydel ontmoet, en wordt hij in 1435 hopeloos verliefd op de middeleeuwse deerne Petronella van Bibbelebom. Uiteindelijk komt Bibber zelfs in de toekomst terecht: in 2019.

Pom staat op scherp in dit album. De schimpscheuten vliegen je om de oren. Én de knipogen. Naar bekende televisieseries die in de jaren zestig op BRT werden uitgezonden: de animatieserie *The Flintstones* van tekenfilmstudio Hanna-Barbera, bijvoorbeeld, of *The Fugitive*, een razend populaire misdaadreeks, waarin dokter Richard Kimble op zoek gaat naar de moordenaar van zijn vrouw.

En was Pom ook een visionair? Want wat doet graaf de Jambon in dit verhaal?

Voorpublicatie Gazet van Antwerpen
4 juli 1967 tot en met 3 november 1967

Eerste album-uitgave
uitgeverij De Vlijt
1967

Heruitgave
Standaard Uitgeverij
1997

